

Mijne heren

Het is december 1947, een natte regenachtige dag en de dichter Bloem kijkt ergens in de Indische buurt mistroostig uit zijn zolderraam naar buiten en sombert

Natuur is voor tevredenen of legen
En dan: wat is natuur nog in dit land?
Een stukje bos, ter grootte van een krant.
Een heuvel met wat villaatjes er tegen

Hij denkt na over het nieuwe jaar dat komt. De gevolgen van de oorlog zijn rondom hem zichtbaar. Er is weinig geld, we kwamen woningen te kort, er moest worden ingewoond en de bevolking groeide, wellicht tot wel 10 miljoen. Er wordt ingezet op emigratie en landen als Australië en Canada zijn bereid om onze emigranten met open armen te ontvangen.

Maar er was wel toekomst. Het land werd opgebouwd door hard te werken en dankzij geld van de VS. Minister Marshal wordt door Drees ontvangen in zijn woning op de Beeklaan en getrakteerd op een kopje thee met een biscuitje.

Wij, de jeugd van toen kon leren en studeren en hadden de toekomst. Geholpen door een beurs of renteloos voorschot werd geen studieschuld opgebouwd en banen te over.

En door het oprichten van de Verenigde Naties zou er geen oorlog meer zijn.

Over natuur en milieu werd niet gesproken.

Bloem schrijft:

Geef mij de grauwe, stedelijke wegen
De in kade vastgeklonken waterkant,
De wolken, nooit zo schoon dan als omrand
Door zolderramen, langs de lucht bewegen

Als we nu terugkijken is veel veranderd:
De bevolking is gegroeid naar 18 miljoen,
landverhuizers zijn niet welkom, vrede op aarde ver
weg en de toekomst voor de jeugd van nu onzeker.

Wij en ook de jeugd van nu zullen de verwachtingen bij
moeten stellen. En dat kan ook. Er zullen kansen blijven
komen en wellicht oplossingen voor problemen,
oplossingen die wij nu nog niet zien.

Bloem zegt dan al hierover:

Alles is veel voor wie niet veel verwacht.
Het leven houdt zijn wonderen verborgen
Tot het ze, opeens, toont in hun hoge staat

We hoeven dus nog niet te wanhopen, maar er is wel werk aan de winkel, met blokkeren van de snelweg alleen komen we er niet.

Probus viert dit jaar zijn zesde lustrum.

En de bedoeling is om jeugd te vragen hoe zij de toekomst zien, wat hun verwachtingen zijn. Wat zijn hun onzekerheden, waarvan worden zij nog enthousiast.

Wellicht kunnen wij dan met hen terugblikken op onze eigen ervaringen en vandaaruit nadenken over de keuzes die zij nog moeten maken.

Bloem eindigt zijn overpeinzing met

Dit heb ik bij mijzelve overdacht
Verregend, op een miezerige morgen
Domweg gelukkig, in de Dapperstraat

En dat kunnen wij hier ook zeggen. Wij kunnen terug kijken op een voor de meeste van ons goed leven. Onze toekomst is echter beperkt, laten van wat ons rest daarom genieten en nu “domweg tevreden zijn”

Bloem had overigens niet zo veel op met de natuur:

“Een stukje bos, ter grootte van een krant
Een heuvel met wat villaatjes ertegen”

Maar laten we zuinig zijn op die postzegel

Wat dat betreft kunnen we beter luisteren naar onze voorzitter wiens advies aan het eind van elke e-mail in 2023 als volgt luidde:

“Blijf gezond en ga, als het kan, de natuur in

Dat geldt natuurlijk nog steeds.

Daarom ook voor 2024 :
goed wandelweer toegewenst, en blijf als het kan ,
genieten van de natuur.

Hopelijk resulteert dat dan voor u allen in een goed en gelukkig 2024